

пустиня цвете не цъфти...“) с абстрактната метафора *чувствам пустинята въздушна* („Покаяние“). При този пример, бележеш действително отстояние между една буквално-предметна и една символична употреба на *пустинята*, трябва да подчертаем как абстрахирането на метафизичните реалии у късния Яворов неизменно извиква признака *незримост*: *сребровъздушните стени на кръгозора и пустинята въздушна* до голяма степен са еквивалентни по смисъл тропи, сугериращи все тотално разпростряната, ала невидима *граница*.

Пустинята-там в зрялата Яворова лирика търпи значеща трансформация. В „Среднощен вихър“ образът *пустинята безкрайна* е метафизичен наглед и трансцендентално пространство. Появата му в късния Яворов текст е симптоматична: тя отразява завършека на поетовия стремеж и *пустинята* – аналогично на *бездната* и на *върха* – на свой ред да бъде философизирана, поемайки сред своите семантични измерения и този изключителен смисъл. Естествено, този образ не е внезапно откритие на поета: той е окончателната, категорична негова дефиниция след няколкото му промисляния-вариации в Яворовия дискурс. *Студът на извънсветовните блянове* („Аз страдам“, 1906) може да се възприеме като негов синонимичен (макар и твърде описателен) израз. В „И аз ще бъда сам“ (1906) представата за трансценденталното *отвъд* е онагледена чрез характерния за Яворов похват контаминиране: „самси в пустинен мраз душа ще помразя...“ Т.е., ако в „Среднощен вихър“ най-отчетливо, драстично е експлициран актът на оглеждане на *пустотата* в нещо идентично на нея, то тази експликация на практика е подготвена от второто Яворово „предчувствие“. Именно тук за първи път *пустинята* е проектиран белег върху трансцендентното и по този начин Яворов наистина успява да постигне едно уникално метафорично виждане: не *пустинята* като зной, пясък, немилостиви ветрове, *миражи* е вече обект на неговите визии, а *отвъдсветовната* реалност, наречена по-рано *пустиня без ехо* („Нагоре към върха!“). *Сред-*